Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
föredraget den 9 juli 2020 [1]

Mål C-56/19 P

RFA International, LP
mot

Europeiska kommissionen

”Överklagande – Dumpning – Import av ferrokisel med ursprung i Ryssland – Förordning (EG) nr 1225/2009 – Artikel 11.9 och 11.10 – Avslag på ansökningar om återbetalning av antidumpningstull som betalats – Undersökningsmetod – Omständigheter som förändrats jämfört med den ursprungliga undersökningen eller jämfört med mellanliggande undersökningar avseende återbetalning och interimsöversyn – Beräknat exportpris – Avdrag för den antidumpningstull som betalats – Avgörande bevis”

1. År 2008 antog rådet förordning (EG) nr 172/2008 [2] om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av ferrokisel (en legering som används vid framställning av järn och stål) med ursprung i bland annat Ryssland. [3]

2. I den förordningen fastställdes en antidumpningstull (på 22,7 procent) som skulle tillämpas, på nettopriset fritt gemenskapens gräns, före tull, på produkter som tillverkats av två företag hemmahörande i Ryssland [4] som RFA International, LP (nedan kallat RFA) hade anknytning till. [5]

3. De företag som berördes av antidumpningsåtgärderna i den ursprungliga förordningen inledde på varandra följande förfaranden för att få förordningen delvis ogiltigförklarad, få till stånd en översyn av den eller få de antidumpningstullar som redan hade betalats återbetalade.

4. Bland annat begärde RFA återbetalning av antidumpningstullar som hade betalats mellan den 1 oktober 2010 och den 31 december 2012.

5. Den 18 december 2014 avslog kommissionen denna begäran om återbetalning, genom beslut C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811, final, C(2014) 9812 final och C(2014) 9816 final (nedan kallade de angripna besluten).

1 Originalspråk: spanska.

2 Rådets förordning (EG) nr 172/2008 av den 25 februari 2008 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och om slutgiltigt uttag av den preliminära tull som införts på import av ferrokisel med ursprung i Folkrepubliken Kina, Egypten, Kazakstan, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och Ryssland (EUT L 55, 2008, s. 6) (nedan kallad den ursprungliga förordningen).

3 Förfarandet inleddes efter det att Euroalliages (Liaison Committee of the Ferro-Alloy Industry) hade ingett ett klagomål den 25 februari 2008.

4 Det rörde sig om företagen Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (nedan kallat CHEMK) och Kuzneckie Ferrsplavy OAO (nedan kallat KF).

5 RFA har en filial i Schweiz som sköter försäljningen åt CHEMK och KF för export, bland annat till Europeiska unionen.

6. Den 4 mars 2015 väckte RFA talan om ogiltigförklaring av besluten vid tribunalen och gjorde gällande att de åsidosatte olika bestämmelser i förordning (EG) nr 1225/2009.[6]

7. Tribunalen ogillade RFA:s talan i dom av den 15 november 2018,[7] som är föremål för förevarande överklagande.

I. II – Tillämpliga bestämmelser: Förordning nr 1225/2009

8. I artikel 11 föreskrivs följande:

”…

8. Utan hinder av punkt 2 kan en importör begära återbetalning av tull som tagits ut, om det framkommer att den dumpningsmarginal som ligger till grund för den erlagda tullen har slopats eller sänkts till en nivå som är lägre än den gällande tullsatsen.

Vid begäran om återbetalning av antidumpningstull ska importören inge en ansökan till kommissionen. Ansökan ska inges via den medlemsstat på vars territorium produkterna övergått till fri omsättning inom sex månader från och med den dag då den slutgiltiga tullens storlek fastställdes av de behöriga myndigheterna eller från och med den dag då ett beslut slutgiltigt fattades om att ta ut de belopp för vilka säkerhet ställts i form av en provisorisk tull. Medlemsstaterna ska omedelbart vidarebefordra denna begäran till kommissionen.

En ansökan om återbetalning ska anses vara vederbörligen styrkt endast om den innehåller exakta uppgifter om storleken på den återkrävda antidumpningstullen samt alla tullhandlingar avseende beräkning och betalning av detta belopp. Den ska även innehålla bevisning om de normalvärden och exportpriser till [Europeiska unionen] som under en representativ period gäller för den exportör eller producent som omfattas av tullen. I de fall då importören inte är förbunden med den berörda exportören eller producenten och dessa uppgifter inte är direkt tillgängliga eller då exportören eller producenten inte är villig att överlämna dem till importören, ska ansökan innehålla en förklaring av exportören eller producenten om att dumpningsmarginalen har sänkts eller slopats enligt denna artikel och att det relevanta bevismaterialet kommer att tillställas kommissionen. Om denna bevisning inte framläggs inom en rimlig tid från exportören eller producenten, ska ansökan avslås.

Kommissionen ska efter samråd med rådgivande kommittén besluta om och i vilken omfattning ansökan ska bifallas, eller också kan den när som helst fatta beslut om att inleda en interimsöversyn, varvid de uppgifter och resultat som framkommer vid översynen, som ska utföras i enlighet med de bestämmelser som gäller för denna typ av översyn, ska användas för att fastställa om och i vilken omfattning en återbetalning är berättigad. …

9. Vid varje undersökning avseende översyn eller återbetalning som utförs enligt denna artikel ska kommissionen, med beaktande av artikel 2, särskilt punkterna 11 och 12 i den artikeln, och artikel 17, under förutsättning att omständigheterna är oförändrade, tillämpa samma metoder som vid den undersökning som ledde till införandet av tullen i fråga.

6 Rådets förordning (EG) nr 1225/2009 av den 30 november 2009 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 343, 2009, s. 51) (nedan kallad grundförordningen).

7 Dom RFA International/kommissionen (T-113/15, ej publicerad, EU:T:2018:783) (nedan kallad den överklagade domen).

10. Vid varje undersökning som utförs enligt denna artikel skall kommissionen granska exportprisernas tillförlitlighet enligt artikel 2. Om det beslutas att exportpriset skall konstrueras enligt artikel 2.9 skall detta dock beräknas utan avdrag för den antidumpningstull som betalats, om avgörande bevis framläggs för att tullen i fråga återspeglas korrekt i återförsäljningspriser och i påföljande försäljningspriser i gemenskapen.”

II. Bakgrund till tvisten

9. För att underlätta förståelsen av de faktiska omständigheterna är det lämpligt att erinra om de olika förfaranden som RFA:s (eller de företag som RFA har anknytning till) anspråk har gett upphov till, med avseende på dessa antidumpningstullar, och som både tribunalen och domstolen har haft att pröva.

A. (Den första) talan om ogiltigförklaring

10. Efter det att den ursprungliga förordningen hade antagits år 2008, väckte CHEMK och KF talan om delvis ogiltigförklaring av den vid tribunalen.

11. Tribunalen ogillade denna talan i dom av den 25 oktober 2011,[8] vilken sökandeföretagen överklagade.

12. Domstolen ogillade överklagandet i dom av den 28 november 2013.[9]

B. Det första översynsförfarandet och (den andra) talan om ogiltigförklaring

13. Den 30 november 2009 begärde CHEMK och KF en interimsöversyn av den ursprungliga förordningen.

14. Det förfarandet utmynnade i antagandet av genomförandeförordning (EU) nr 60/2012,[10] vilken bekräftade antidumpningsåtgärden.

15. CHEMK och KF väckte talan vid tribunalen om delvis ogiltigförklaring av genomförandeförordning nr 60/2012.

16. Tribunalen ogillade denna talan i dom av den 28 april 2015,[11] vilken sökandeföretagen överklagade.

17. Domstolen avvisade överklagandet i beslut av den 9 juni 2016.[12]

8 Dom CHEMK och KF/rådet (T-190/08, EU:T:2011:618).

9 Dom CHEMK och KF/rådet (C-13/12 P, ej publicerad, EU:C:2013:780).

10 Rådets genomförandeförordning (EU) nr 60/2012 av den 16 januari 2012, om avslutande av den partiella interimsöversynen enligt artikel 11.3 i förordning (EG) nr 1225/2009 av de antidumpningsåtgärder som tillämpas på import av ferrokisel med ursprung i bland annat Ryssland (EUT L 22, 2012, s. 1).

11 Dom CHEMK och KF/rådet (T-169/12, EU:T:2015:231).

12 Beslut CHEMK och KF/rådet (C-345/15 P, ej publicerad, EU:C:2016:433).

C. På varandra följande förfaranden om återbetalning

1. Den första och den andra undersökningsperioden avseende återbetalning och (den tredje) talan om ogiltigförklaring

18. Mellan den 30 juli 2009 och den 10 december 2010 gjorde CHEMK och KF flera ansökningar om återbetalning av antidumpningstull som betalats mellan den 7 januari 2009 och den 10 december 2010

19. Undersökningen avseende återbetalning koncentrerades till perioden mellan den 1 oktober 2008 och den 30 september 2010, vilken kommissionen delade upp i två delperioder: ”den första undersökningsperioden avseende återbetalning”, mellan den 1 oktober 2008 och den 30 september 2009, och ”den andra undersökningsperioden avseende återbetalning”, mellan den 1 oktober 2009 och den 30 september 2010.

20. Den 10 augusti 2012 fattade kommissionen besluten C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final och C(2012) 5611 final, i vilka den biföll ansökningarna om återbetalning som avsåg den första undersökningsperioden avseende återbetalning och avslog ansökningarna som avsåg den andra undersökningsperioden avseende återbetalning.

21. RFA väckte talan mot dessa beslut vid tribunalen, som ogillade talan i dom av den 17 mars 2015.[13]

22. RFÖ överklagade tribunalens dom av den 17 mars 2015 till domstolen. Domstolen ogillade överklagandet i dom av den 4 maj 2017.[14]

2. Den tredje och den fjärde undersökningsperioden avseende återbetalning och (den fjärde) talan om ogiltigförklaring

23. Mellan den 1 mars 2011 och den 26 juni 2013 gjorde RFA nya ansökningar om återbetalning av antidumpningstull, den här gången för perioden mellan den 1 oktober 2010 och den 31 december 2012.

24. Efter att ha delat upp denna period i två delperioder (”den tredje undersökningsperioden avseende återbetalning”, mellan den 1 oktober 2010 och den 31 december 2011, och ”den fjärde undersökningsperioden avseende återbetalning”, mellan den 1 januari 2012 och den 31 december 2012), avslog kommissionen RFA:s ansökningar i de omtvistade besluten.

25. Den 4 mars 2015 väckte RFA (en fjärde) talan om ogiltigförklaring av besluten vid tribunalen. Efter det att tribunalen hade ogillat talan genom dom av den 15 november 2018, överklagade RFA den i förevarande mål.

13 Dom RFA International/kommissionen (T-466/12, EU:T:2015:151).

14 Dom RFA International/kommissionen (C-239/15 P, ej publicerad, EU:C:2017:337).

D. Det andra översynsförfarandet och (den femte) talan om ogiltigförklaring

26. Med anledning av att giltighetstiden hade löpt ut för de antidumpningsåtgärder som hade beslutats i den ursprungliga förordningen, inledde kommissionen ett förfarande för *översyn vid giltighetstidens utgång* som utmynnade i genomförandeförordning (EU) nr 360/2014,[15] i vilken den antidumpningstull på 22,7 procent som hade fastställts i den ursprungliga förordningen bibehölls.

27. CHEMK och KF väckte talan mot genomförandeförordning nr 360/2014 vid tribunalen, som ogillade talan genom dom av den 15 november 2018.[16] Den domen har vunnit laga kraft.

III. Förfarandet vid tribunalen

28. Den talan som RFA väckte mot de omtvistade besluten den 4 mars 2015 innehöll tre grunder, av vilka enbart den andra är av betydelse här. RFA gjorde där gällande att besluten åsidosatte artikel 11.9 och 11.10 i grundförordningen.

29. Vad gäller RFA:s och kommissionens argument rörande denna grund, hänvisar jag till punkterna 58–68 i den överklagade domen, i vilka tribunalen sammanfattar dessa.

30. Jag ska således endast återge punkterna 69–75 och 77–79 i den överklagade domen, där tribunalen förklarar varför den inte kan bifalla talan såvitt avser denna grund. Den gör det på följande vis:

”69 Det bör till att börja med betonas att vad beträffar tillämpningen av artikel 11.10 i grundförordningen, är det, om det sker en betydande förändring av produktionskostnaderna för de ifrågavarande produkterna mellan den undersökningsperiod som tidigare beaktats och den nya undersökningsperioden, berättigat att kommissionen när den bedömer huruvida antidumpningstullen återspeglas korrekt i återförsäljningspriser för dessa produkter i unionen under den sistnämnda perioden, inte beaktar de återförsäljningspriser som tillämpats under den förstnämnda perioden, utan de kostnader som konstaterats under den nya undersökningsperioden. Dessa överväganden gäller även om en annan metod kan anses ha tillämpats än den som tillämpades vid en tidigare undersökning, som i det nu aktuella fallet, i motsats till vad kommissionen i första hand har gjort gällande i de angripna besluten, såsom framgår av punkt 22 ovan.

70 Syftet med denna praxis är att säkerställa att analysen vid jämförelsen av komplicerade ekonomiska fall är tillförlitlig, inte bara för att kunna motivera att de åtgärder som antagits med stöd av antidumpningsförordningen är välgrundade utan även för att kunna säkerställa iakttagandet av en allmän rättsprincip inom unionsrätten, nämligen principen om likabehandling, i förhållande till de aktörer som kan komma att omfattas av sådana åtgärder. Med hänsyn till att det måste kunna säkerställas att den ekonomiska analysen är tillförlitlig vid jämförelsen av situationerna vid de två olika tidpunkterna, är det i princip motiverat att tillämpa samma metod utom när de relevanta parametrarna har ändrats i sådan omfattning att den metod som tidigare användes inte längre är lämplig att använda då den inte längre kan ge ett tillförlitligt resultat. I förevarande fall rör det sig om ett resultat som ska användas för att bedöma huruvida antidumpningstullen återspeglas korrekt i återförsäljningspriserna och i påföljande försäljningspriser i unionen (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 18 september 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punkterna 50 och 59). Även om produktionskostnaderna har ökat avsevärt mellan de två perioder som jämförs innebär emellertid inte nödvändigtvis en höjning av återförsäljningspriserna i unionen,

15 Kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 360/2014 av den 9 april 2014 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av ferrokisel med ursprung i Folkrepubliken Kina och Ryssland efter en översyn vid giltighetstidens utgång i enlighet med artikel 11.2 i rådets förordning (EG) nr 1225/2009 (EUT L 107, 2014, s. 13).

16 Dom CHEMK och KF/kommissionen (T-487/14, EU:T:2018:792).

även om den är betydande – vilket kommissionen har gjort gällande – att det kan garanteras att antidumpningstullen återspeglas korrekt, det vill säga att den till fullo återspeglas i prissättningen. Produktionskostnaderna kan ha ökat mer än priserna. Även om de nya priserna är högre än de tidigare priserna, jämte antidumpningstullen, innebär det inte, i detta fall, att de berörda aktörerna har valt att återspegla antidumpningstullen korrekt med hänsyn till att deras produktionskostnader har förändrats.

71 De argument som sökanden anfört i förevarande mål föranleder inte någon annan bedömning. Till skillnad från vad sökanden i korthet har gjort gällande, medför till att börja med artikel 11.10 i grundförordningen inte på något sätt – i den mån den rör frågan huruvida ’tullen i fråga återspeglas korrekt i återförsäljningspriser’ – att endast det belopp som motsvarar antidumpningstullen ska inkluderas i de nya försäljningspriserna utöver det tidigare tillämpade återförsäljningspriset för att den frågan ska kunna besvaras jakande. En tilläggstull ’återspeglas [endast] korrekt’ i förhållande till andra vanligtvis uppburna kostnader om den läggs ihop med dessa andra kostnader. Även om dessa andra kostnader ökar men återförsäljningspriset ökar i mindre mån, läggs tullen i praktiken emellertid endast delvis eller inte alls ihop med de andra kostnaderna, trots att ett belopp som motsvarar tullen har lagts på det tidigare tillämpade återförsäljningspriset. Den del i kommissionens tillkännagivande om återbetalning av antidumpningstullar som sökanden har åberopat och som nämns i punkt 58 ovan, föranleder inte på något sätt någon annan bedömning. Detsamma gäller den dom av den 18 november 2015, Einhell Germany m.fl./kommissionen (T-73/12, EU:T:2015:865), vilken också har åberopats av sökanden. Det anges i synnerhet i punkt 155 i den domen, läst i sitt sammanhang, att en annan metod än en jämförelse av de återförsäljningspriser som tillämpas i unionen före och efter införandet av en antidumpningstull kan vara lämplig för att fastställa huruvida en sådan tull återspeglas i de nya återförsäljningspriserna i unionen.

72 Beträffande de konkreta omständigheterna i målet, bör det när det gäller den fjärde undersökningsperioden avseende återbetalning, avseende år 2012, påpekas att kommissionen i de angripna besluten, till exempel i punkt 85 i beslut C(2014) 9805 final, slog fast att produktionskostnaderna hade ökat kraftigt jämfört med den ursprungliga undersökningsperioden, med 109 %, vilket, bland annat i förevarande mål, inte i sak har bestritts av sökanden. Vid fastställandet av huruvida antidumpningstullen återspeglades korrekt i de återförsäljningspriser som tillämpats i unionen av sökanden för CHEMK:s och KF:s räkning under den fjärde undersökningsperioden avseende återbetalning, var det motiverat att kommissionen beaktade de produktionskostnader som konstaterats år 2012, i stället för de återförsäljningspriser som använts under den ursprungliga undersökningen.

73 Såsom kommissionen konstaterade i de angripna besluten, till exempel i skäl 84 i beslut C(2014) 9805 final, är det emellertid i en situation där återförsäljningspriserna i unionen endast i 1 procent av fallen täcker produktionskostnaden, inklusive antidumpningstullen, långt ifrån styrkt att tullen faktiskt återspeglas korrekt.

74 Inte ens en ökning av återförsäljningspriserna med mer än 100 procent mellan den ursprungliga undersökningsperioden och den fjärde undersökningsperioden avseende återbetalning, som sökanden har hänvisat till, räcker i det här sammanhanget för att styrka att antidumpningstullen till fullo har återspeglats under den sistnämnda perioden. Det räcker nämligen, såsom anges i korthet i punkt 70 ovan, att produktionskostnaderna har ökat med mer än de priser som tillämpats för att dessa – med beaktande av förändringen i produktionskostnaderna – inte ska anses återspegla antidumpningstullen korrekt. Detta styrks i princip av den omständigheten, som åberopats av kommissionen, att produktionskostnaden, inklusive antidumpningstullen, i 99 procent av fallen inte täcks av återförsäljningspriserna i unionen år 2012.

75 Det var således riktigt av kommissionen att göra avdrag för antidumpningstullen från det pris till vilket produkten för första gången såldes vidare till en oberoende köpare i unionen för att beräkna det konstruerade exportpriset för perioden för undersökning av dumpning avseende år 2012, eftersom det inte hade styrkts att antidumpningstullen återspeglades korrekt i det första av dessa två priser.

…

77 Kommissionen har emellertid med rätta gjort gällande, vilket framgår av de angripna besluten, till exempel av skäl 78 i beslut C(2014) 9805 final, att analysen av återförsäljningspriserna i unionen för att fastställa i vilken mån de återspeglar antidumpningstullen, ska göras i handelsledet efter betalningen av tullen, det vill säga, per definition, i ett handelsled där priset återspeglar ytterligare kostnader utöver de kostnader som beaktats i ledet för priser ’fritt fabrik’ eller CIF (priset CIF (Cost, Insurance and Freight. Kostnad, försäkring och frakt)). Det ska härvid betonas att när det i grundförordningen föreskrivs att vissa priser ska justeras i ett annat handelsled än det led då de tillämpas, är syftet med det att säkerställa en rättvis jämförelse av priser som inte nödvändigtvis återspeglar samma prestationer. I artikel 2.10 d i grundförordningen [nu artikel 2.10 d i förordning (EU) 2016/1036[17]] föreskrivs att en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet kan kräva justeringar som beaktar de olika handelsled i vilka dessa priser har tillämpats. Det är därför som det inte krävs när det bara handlar om att bedöma återförsäljningspriserna i unionen mot bakgrund av artikel 11.10 i grundförordningen, som inte föreskriver sådana justeringar. Såvitt det, för tillämpningen av denna bestämmelse, i vissa situationer som den här aktuella är motiverat att kommissionen vid analysen av återförsäljningspriserna beaktar alla omkostnader som har tillkommit före denna återförsäljning, som erinrats om i punkt 69 ovan, skulle en analys av de priser som fastställts i skedet för priser ’fritt fabrik’ eller CIF vara inkonsekvent, även om antidumpningstullen läggs till dessa priser på ett artificiellt sätt vilket sökanden gör gällande har skett, det vill säga utan att beakta ett visst antal omkostnader som har tillkommit före denna återförsäljning. Dessutom är det i sådana situationer inte nödvändigt att göra en jämförelse av återförsäljningspriserna i unionen mellan två på varandra följande perioder. En sådan jämförelse skulle, liksom i förevarande fall, kunna påverkas av den bristande tidsmässiga samstämmigheten för de handelsskeden då importörerna av produkterna i fråga fakturerade de första oberoende köparna i unionen. Däremot är det nödvändigt att kontrollera om de uppgifter som importören i fråga har lämnat visar att det pris som dessa köpare faktiskt har betalat under undersökningsperioden avspeglar antidumpningstullen korrekt. Det har i de angripna besluten angetts, vilket inte bestridits av sökanden, att denne under den perioden huvudsakligen sålde produkterna på grundval av priset ’levererad förtullad, det vill säga innefattande alla omkostnader som uppkommer före leveransen, vilket kunde underlätta den ovannämnda kontrollen.

78 Följaktligen kunde sökanden inte stödja sig på prisutvecklingen under skedet för priser ’fritt fabrik’ eller CIF, även om antidumpningstullen lades till, för att motivera att antidumpningstullen återspeglades i dennes återförsäljningspriser i unionen under den tredje undersökningsperioden avseende återbetalning. Sökanden borde ha lagt fram tillräcklig bevisning för att de priser ’levererad förtullad som denne tillämpade under perioden i fråga, täckte alla omkostnader som hade tillkommit under det skedet rörande produkterna i fråga, inklusive antidumpningstullen, vilket sökanden inte gjorde. Det var således riktigt av kommissionen att göra avdrag för antidumpningstullen från det pris till vilket produkten för första gången såldes vidare till en oberoende köpare i unionen för att beräkna det konstruerade exportpriset för den tredje undersökningsperioden avseende återbetalning, eftersom det inte hade styrkts att antidumpningstullen återspeglades korrekt i det första av dessa två priser. Följaktligen är det inte nödvändigt att pröva parternas argument rörande tillförlitligheten eller metoden för att beräkna dessa priser ’fritt fabrik’ eller CIF. Vad gäller sökandens påstående, i repliken, att även en

17 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1036 av den 8 juni 2016 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen (EUT L 176, 2016, s. 21).

jämförelse av återförsäljningspriserna i skedet ’levererad förtullad’ skulle resultera i att det fanns grund för en partiell återbetalning av tull, bör det under alla förhållanden påpekas att detta är otillräckligt styrkt för att kunna beaktas vid lagenlighetsprövningen av de angripna besluten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 mars 2015, RFA International/kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151, punkt 44 och där angiven rättspraxis).

79 Härav följer att talan inte heller kan bifallas såvitt avser sökandens andra grund, nämligen att artikel 11.9 och 11.10 i grundförordningen har åsidosatts vid beräkningen av exportpriset.”

IV. Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

31. Överklagandet inkom till domstolens kansli den 25 januari 2019.

32. RFA har yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen och slutgiltigt avgöra tvisten om den är färdig för avgörande. I andra hand har RFA yrkat att domstolen ska återförvisa målet till tribunalen för avgörande. Under alla omständigheter har RFA yrkat att domstolen ska förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

33. Kommissionen har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta RFA att ersätta rättegångskostnaderna.

34. Den förhandling som satts ut till den 25 mars 2020 ersattes av frågor från domstolen som parterna skulle besvara skriftligen.

V. Bedömning av överklagandet

A. Inledande överväganden

35. En genomgång av bakgrunden till tvisten visar att det sedan antidumpningstullen infördes genom den ursprungliga förordningen har företagits ett antal olika handlingar rörande denna tull (talan om ogiltigförklaring, begäran om återbetalning av tull som tagits ut och undersökningar avseende översyn, såväl interimsundersökningar som undersökningar vid giltighetstidens utgång) som domstolen inte kan bortse från då den prövar detta överklagande.

36. Innan jag går in på bedömningen av grunderna för talan ger det här anledning att erinra om att det efter det att en antidumpningstull har antagits, generellt sett är möjligt att antingen göra en översyn av den eller begära att den återbetalas, i enlighet med bestämmelserna i grundförordningen.

37. Vad beträffar *översyn* gjorde domstolen följande överväganden i dom av den 18 september 2014:[18] ”Vad … gäller översyn av åtgärder som upphör, i enlighet med artikel 11.2 i grundförordningen, är det i huvudsak fråga om att avgöra huruvida borttagandet av den ursprungliga antidumpningsåtgärden sannolikt skulle innebära att dumpningen och skadan fortsätter eller återkommer. Vad … gäller interimsöversynen i enlighet med artikel 11.3 i denna förordning, kan kommissionen bland annat

18 Domen Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231; nedan kallad domen Valimar) punkterna 52 och 55. Vad beträffar kommissionens kontroll i samband med interimsöversyn, fann domstolen vidare att den ”kan … leda till att den inte endast utför en efterhandsanalys av hur den berörda situationen har utvecklats från och med att den första slutgiltiga åtgärden infördes, för att göra en bedömning av om det är nödvändigt att fortsätta att tillämpa eller att ändra denna åtgärd för att motverka den skadevållande dumpningen. Kommissionen kan även utföra en framåtblickande analys av hur situationen kan komma att utvecklas från och med att åtgärden för översyn antas, och på så sätt göra en bedömning av den troliga inverkan av att denna åtgärd upphör eller ändras.”

undersöka huruvida omständigheterna kring dumpningen eller skadan väsentligt har förändrats eller om de befintliga åtgärderna haft förväntad effekt och undanröjt den skada som tidigare konstaterats, för att föreslå att den antidumpningstull som infördes till följd av den ursprungliga undersökningen, ska upphävas, ändras eller upprätthållas.”

38. Förfarandet för *återbetalning* av antidumpningstull liknar visserligen förfarandet för interimsöversyn (i själva verket är det enligt artikel 11.8 fjärde stycket i grundförordningen möjligt att förena dem), men där får bara göras en undersökning av den faktiska dumpningsmarginalen och inte någon ny undersökning rörande den allmänna frågan om skadan.

39. De delar som är gemensamma för förfarandet för översyn och förfarandet får återbetalning av tull som tagits ut, återfinns i punkterna 9 och 10 i artikel 11 i grundförordningen, vilka är just de punkter som RFA anser att tribunalen har åsidosatt:

– Punkt 9 handlar om de metoder som ska tillämpas vid undersökningar avseende översyn och återbetalning. Huvudregeln är att man vid sådana undersökningar ska ”tillämpa samma metoder som vid den undersökning som ledde till införandet av tullen i fråga”, om inte omständigheterna har förändrats.

– Punkt 10 handlar om det beräknade exportpriset. I den del som är relevant här, föreskrivs att det priset får fastställas ”utan avdrag för den antidumpningstull som betalats”, på de villkor som jag ska ta upp senare.

B. Grunderna för överklagandet

40. RFA har preciserat att dess överklagande ”endast [avser] den del av tribunalens dom som avser klagandens andra grund i första instans och närmare bestämt punkterna 69–75 och 77–79 i den överklagade domen”. [19]

1. Första grunden: ”Tribunalen tolkade artikel 11.9 i grundförordningen och relevant rättspraxis felaktigt och gjorde en väsentligt felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna”

41. Denna grund består av två delar.

a) Första delen: bristande motivering

1) Klagandens och kommissionens argument

42. RFA:s argument rörande den påstått bristande motiveringen är kortfattade. RFA har bara gjort gällande att ”tribunalen inte har prövat sökandens argument om att omständigheterna inte har ändrats”. [20]

43. Kommissionen har påpekat att tribunalen inte är skyldig att svara uttömmande på vart och ett av klagandens påståenden, utan att det räcker att det finns en underförstådd motivering i domskälen.

19 Överklagandet, punkt 16.
20 *Ibidem*, punkt 28.

2) Bedömning

44. RFA:s kritik på denna punkt är svår att förstå, med tanke på att RFA medgett att ”tribunalen fann att de ökade produktionskostnaderna innebar att omständigheterna hade förändrats, vilket motiverade en ändring av metoden för beräkning av exportpriset, i enlighet med artikel 11.9 i grundförordningen”. [21]

45. I domskälen i den överklagade domen har tribunalen förklarat varför den anser att det fanns tillräckliga skäl för kommissionen att ändra sin beräkningsmetod.

46. Närmare bestämt har tribunalen i punkt 70 i domen påpekat att samma metod inte behöver tillämpas ”när de relevanta parametrarna har ändrats i sådan omfattning att den metod som tidigare användes inte längre är lämplig att använda då den inte längre kan ge ett tillförlitligt resultat”.

47. På grundval av detta har tribunalen betonat att det i förevarande mål skett en förändring av dessa parametrar, bland annat av produktionskostnaderna. En sådan förändring av produktionskostnaderna är visserligen något som även förekommer vid beräkningen av exportpriset genom tillämpning av artikel 11.10 i grundförordningen, vid en bedömning av om antidumpningstullen ska avskaffas (vilket kan leda till viss förvirring). Detta hindrar emellertid inte att denna ökning av produktionskostnaderna, i tribunalens resonemang, i allt väsentligt dessutom anses vara en avgörande faktor i *de förändrade omständigheter* som motiverade en *ändring av den metod* som tillämpades.

48. Det innebär att tribunalen inte har gjort sig skyldig till en bristande motivering som skulle kunna medföra att den överklagade domen ska upphävas. Även om tribunalens motivering skulle vara felaktig, finns den där och den är tillräcklig för att klaganden ska förstå dess innehåll, vilket denne motsätter sig i sak.

49. Det bör dessutom beaktas att kommissionen i de angripna besluten framhöll ett antal faktiska förändringar och betydande variationer som skett under den pågående undersökningen, jämfört med den ursprungliga undersökningen, vilket motiverade ett byte av metod.

50. Bland dessa förändringar uppmärksammade tribunalen ökningen av produktionskostnaderna, vilket är logiskt eftersom RFA även hade tagit upp denna aspekt i sin ansökan, bland flera andra. [22]

51. Avslutningsvis slog domstolen i sin dom av den 4 maj 2017, [23] med anledning av ett liknande argument som RFA hade anfört, fast att det är tillräckligt att nämna att syftet med domstolens prövning i samband med ett överklagande är att pröva huruvida tribunalen i tillräcklig utsträckning har bemött *samtliga* argument som klaganden har anfört. Så är fallet här.

21 *Ibidem*, punkt 22.

22 I punkt 19, jämförd med punkt 21, i beslut C(2014) 9805 final (vilket tribunalen använder som förebild i den överklagade domen) anges det att kostnaderna för de två ryska exporterande tillverkarna hade ökat avsevärt (med omkring 100 procent) jämfört med den ursprungliga undersökningen och att: i) försäljningsstrukturen på koncernens inhemska marknad granskades kort efter det att den ursprungliga undersökningen hade avslutats; ii) de ryska exporterande tillverkarnas exportflöde ändrades; iii) under den ursprungliga undersökningen exporterade den exporterande tillverkaren i huvudsak den berörda produkten FOB (Free On Board (fritt ombord): säljaren levererar produkten ombord på ett fartyg i utskeppningshamnen. Från och med den tidpunkten övergår alla risker och kostnader på köparen) och DDP (Delivered Duty Paid (levererat förtullat): det innefattar alla kostnader fram till leveransen av varorna till köparen på den avtalade platsen i importlandet). Efter den ursprungliga undersökningen började de sälja EXW (pris EXW (Ex Works. Från fabrik): varorna levereras i säljarens lokaler och köparen står för hela risken (och kostnaderna) fram till bestämmelseorten); iv) under den ursprungliga undersökningen skedde försäljningen av produkten till kunderna i unionen EXW, CIF: säljaren står för kostnaden för försäkring och frakt och köparen övertar ansvaret för varorna ombord på fartyget i anlöpshamnen och står för risken (och kostnaderna) från och med den tidpunkten) och DDP. Efter den ursprungliga undersökningen skedde återförsäljningen huvudsakligen DDP; v) sökanden och företaget Am General LLC – Mishawaka, USA (”AMG”) bildades efter den ursprungliga undersökningen. Sökanden blev den enda köparen av produkten och exporterade den i första hand till Europeiska unionen. AMG tillhandahöll sökanden administrativa tjänster som hantering av inköps- och försäljningsorder, inklusive leveranslogistik, lagerförvaltning och fakturering. Sökanden anförtroddes bland annat dessa uppgifter inom ramen för koncernens exportverksamhet; och vi) de rådande marknadsvillkoren under den ursprungliga undersökningen förändrades också avsevärt.

23 Dom RFA International/kommissionen (C-239/15 P, EU:C:2017:337), punkt 27.

52. Det ska under alla förhållanden tilläggas att om lydelsen av någon del av punkterna 69–78 i den överklagade domen vid första anblicken skulle kunna tyda på att tribunalen har fört ett mer långtgående resonemang än kommissionen, innebär det inte att den har ersatt motiveringen i de angripna besluten (utan bara kompletterat den). Det var därför som RFA i sin första grund för överklagandet med rätta inte gjorde gällande att denna motivering hade ersatts.

b) Andra delen: den påstått felaktiga rättstillämpningen och den väsentligt felaktiga bedömningen av de faktiska omständigheterna

1) Klagandens och kommissionens argument

53. RFA har sammanfattat sina argument på följande sätt: ”… När kommissionen bedömde huruvida antidumpningstullarna hade återspeglats korrekt i återförsäljningspriserna gjorde den inte detta utifrån de återförsäljningspriser som hade fastställts i den undersökning som resulterade i den ursprungliga förordningen utan utifrån rådande kostnader i Ryssland. Detta innebär att samma metoder inte har tillämpats i den mening som avses i artikel 11.9 i grundförordningen. Kommissionen angav att omständigheterna hade förändrats avsevärt sedan den ursprungliga undersökningen och att de ryska exportörernas tillverkningskostnader hade ökat med cirka 100 procent. Kostnadsökningarna förelåg emellertid redan under undersökningsperioden 2008–2010 avseende återbetalning och de var kända redan då.”

54. Kommissionen har på grundval av ordalydelsen i artikel 11.9 gjort gällande att den enda giltiga referensen är den i den ursprungliga förordningen, eftersom det var den som ”ledde till införandet av tullen i fråga”.

2) Bedömning

55. Som jag tidigare har påpekat hänvisar artikel 11.9 i grundförordningen dels till ”den undersökning som ledde till införandet av tullen i fråga”, dels till undersökningarna avseende översyn och återbetalning. Vid de två sistnämnda undersökningarna ska samma metoder användas som i den förstnämnda, om inte omständigheterna har förändrats.

56. I den bestämmelse som klaganden har gjort gällande att den har åsidosatts, föreskrivs således bara att ”samma metoder som vid den undersökning som ledde till införandet av tullen i fråga” ska tillämpas därefter. Eftersom antidumpningstullen i det här fallet infördes genom den ursprungliga förordningen, innebär bestämmelsens lydelse att den metod som användes i den ursprungliga undersökningen ska användas som referenspunkt och inte den metod som använts vid något annat tillfälle.

57. Denna omständighet (vilken, såsom kommissionen påpekade i sin duplik, RFA senare medgav i punkt 9 i sin replik, till skillnad från vad som tycktes framgå av punkt 25 i dess överklagande), innebär att överklagandet inte bör bifallas såvitt avser denna andra del av den första grunden.

58. I sitt överklagande gjorde RFA gällande att kommissionen borde ha tillämpat samma metod som i *andra* senare undersökningar än den som ledde fram till införandet av antidumpningstullen år 2008. Närmare bestämt vände sig RFA mot att kommissionen (och tribunalen när den bekräftade kommissionens ståndpunkt) inte använde sig av den metod som den tidigare hade använt då den

uttalade sig om *återbetalningen* av antidumpningstull för andra tidigare perioder. [24]

59. Det kan inte uteslutas att RFA:s ståndpunkt rent teoretiskt skulle kunna ha en annan rättslig grund än den som RFA har valt att åberopa (åsidosättande av artikel 11.9 i grundförordningen). Den enda bestämmelse som RFA i sitt överklagande (som domstolen ska hålla sig till) har gjort gällande har åsidosatts, är emellertid den ovannämnda artikel 11.9 i grundförordningen, vilken RFA anser att tribunalen gjort en felaktig tolkning av.

60. Detta innebär att den första grunden för överklagandet inte kan vinna framgång, eftersom den tolkning som RFA förespråkar i stället för tribunalens, inte är förenlig med bestämmelsens ordalydelse.

61. Såsom tribunalen har påpekat skulle under alla förhållanden en tillämpning av en ny metod som skiljer sig från den som använts vid tidigare undersökningar, vara motiverad om det konstateras att *omständigheterna har förändrats*. Denna möjlighet tas upp i punkt 70 i den överklagade domen: ”Med hänsyn till att det måste kunna säkerställas att den ekonomiska analysen är tillförlitlig vid jämförelsen av situationerna vid de båda olika tidpunkterna är det i princip motiverat att tillämpa samma metod med undantag för när de relevanta parametrarna har ändrats i sådan omfattning att den metod som tidigare användes inte längre är lämplig att använda då den inte längre kan ge ett tillförlitligt resultat.” Tribunalen bekräftar här det som domstolen tidigare hade slagit fast i domen Valimar.

62. En prövning av huruvida omständigheterna de facto har förändrats innebär en bedömning som, liksom de övriga påstådda ”väsentligt felaktiga bedömningar av de faktiska omständigheterna” som RFA menar att tribunalen har gjort, inte kan ligga till grund för ett överklagande, vilket bara får röra rättsfrågor och inte frågor rörande de faktiska omständigheterna.

63. Det följer av fast rättspraxis att domstolen varken är behörig att fastställa de faktiska omständigheterna eller att, i princip, bedöma den bevisning som tribunalen har godtagit till stöd för dessa omständigheter. [25] Bedömningen av de faktiska omständigheterna i den angripna domen kan således inte överklagas, om det inte görs gällande att tribunalen har missuppfattat den bevisning som uppenbart följer av de handlingar som föreligger i målet, vilket inte är fallet här.

64. Eftersom tvisten handlar om vilka återverkningar antidumpningstullen har fått (vilket i själva verket utgör kärnan i målet), är artikel 11.9 i grundförordningen inte en lämplig bestämmelse för att avgöra den. Vid den ursprungliga undersökningen kan det inte anses finnas någon lämplig *metod* för att fastställa om antidumpningstullen har återspeglats eller inte. Någon sådan uppgift kan inte finnas vid en ursprunglig undersökning, vilken just syftar till att införa antidumpningstullen.

24 I (den lagakraftvunna) domen i mål T-487/14, CHEMK och KF/kommissionen (EU:T:2018:792), vilken meddelades samma dag som den nu överklagade domen, ogillade tribunalen en liknande talan som CHEMK och KF hade väckt mot det slutgiltiga beslutet i förfarandet för översyn vid utgången av giltigheten för denna antidumpningstull. Punkt 61 i den domen har följande lydelse: *”I förevarande fall begär emellertid inte sökandena att samma metod som användes vid den ursprungliga undersökningen ska användas vid undersökningen avseende översyn av de åtgärder som snart kommer att upphöra att gälla utan att samma metod som användes vid den översynsundersökning som ledde till interimsförordningen ska användas*. Frågan i detta fall rör nämligen återspeglingen av antidumpningstullen, vilken per definition inte var gällande under den period då den ursprungliga undersökningen genomfördes” (min kursivering).

25 Se bland annat dom av den 27 februari 2020, Republiken Litauen/kommissionen (C-79/19 P, EU:C:2020:129): ”Det [följer] av artikel 256.1 andra stycket FEUF och artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol att domstolen varken är behörig att fastställa de faktiska omständigheterna eller, i princip, att bedöma den bevisning som tribunalen har godtagit till stöd för dessa omständigheter. Om bevisupptagningen har skett på ett riktigt sätt och de allmänna rättsprinciper och processuella regler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det tribunalen ensam som ska bedöma vilket värde som uppgifterna i målet ska tillmätas. Denna bedömning utgör således inte, med undantag för de fall då bevisningen har missuppfattats, en rättsfråga som ska prövas av domstolen.”

65. Det innebär att det inte kan finnas någon *samma metod* som är gemensam för den ursprungliga undersökningen och de efterföljande undersökningarna avseende återbetalning, vad beträffar antidumpningstullens återspegling i återförsäljningspriser i unionen. Inte heller kan det föreligga ett *byte av metod*, eftersom det vid de ursprungliga undersökningarna som nämnts inte i egentlig mening finns någon metod för att kontrollera återspeglingen i försäljningspriser av en antidumpningstull som dittills inte funnits.

66. Kriteriet att metoden inte får ändras (om inte omständigheterna förändras) som föreskrivs i artikel 11.9 i grundförordningen, är således inte tillämpligt i förevarande fall.

2. Andra grunden

67. RFA har sammanfattat den andra grunden för överklagandet på följande sätt: ”Tribunalen tolkade artikel 11.10 i grundförordningen felaktigt genom att tillämpa ett felaktigt rättsligt test. Det rättsliga test som tillämpats av tribunalen innebär att det enda sättet att bevisa att antidumpningstullarna återspeglas i exportpriserna är genom att lägga fram DDP-prisuppgifter och att visa att inte endast antidumpningstullarna återspeglades i de nya priserna utan även alla eventuella tillverkningskostnader. Ett sådant krav uppställs varken i artikel 11.10 i grundförordningen eller i kommissionens tillkännagivande om återbetalning av antidumpningstullar[26].”

a) Första delen: inkludering inte bara av antidumpningstullarna utan även av tillverkningskostnaderna vid beräkningen av exportpriset

1) Klagandens och kommissionens argument

68. RFA har vänt sig mot innehållet i punkterna 72–75 i den överklagade domen och gjort gällande att artikel 11.10 i grundförordningen bara kräver att tillverkaren lägger fram avgörande bevis på att tullen har återspeglats korrekt i försäljningspriserna i unionen.

69. Enligt RFA räcker det att återförsäljningspriserna har ökat tillräckligt mycket i förhållande till de priser som framkom vid den ursprungliga undersökningen. Om ett beaktande av tillverkningskostnaderna skulle ha varit relevant i detta sammanhang, borde kommissionen i artikel 4.1 b i dess tillkännagivande om återbetalning av antidumpningstullar[27] ha preciserat att dessa kostnader ska innefattas.

70. Kommissionen har gjort gällande att sökanden inte bara måste bevisa att det har skett en ökning av återförsäljningspriserna, utan även att tullen ”återspeglas” i dessa priser.

2) Bedömning

71. Enligt artikel 11.8 första stycket i grundförordningen bygger förfarandena för återbetalning på att det framkommer att den dumpningsmarginal som ligger till grund för den erlagda tullen har slopats eller sänkts till en nivå som är lägre än den gällande tullsatsen.

26 EUT C 164, 2014, s. 9.

27 Artikel 4.1 b (”Tillämpning av artikel 11.10 i grundförordningen”) i kommissionens tillkännagivande om återbetalning av antidumpningstullar har följande lydelse: ”Om exportpriset konstrueras enligt artikel 2.9 i grundförordningen, ska kommissionen beräkna det utan avdrag för beloppet av betald antidumpningstull när det kan bevisas att tullen återspeglas i återförsäljningspriset och försäljningspriset i senare led i EU. Kommissionen bedömer om en ökning i försäljningspriset till icke närstående kunder i EU mellan den ursprungliga undersökningsperioden och undersökningsperioden under återbetalningsärendet inbegriper antidumpningstullarna.”

72. Enligt artikel 11.10 i grundförordningen får exportpriset beräknas (i enlighet med artikel 2.9) utan avdrag för den antidumpningstull som betalats. Detta får dock bara ske ”om avgörande bevis framläggs för att tullen i fråga återspeglas korrekt i återförsäljningspriser och i påföljande försäljningspriser i gemenskapen”.

73. I överklagandet påpekas att det finns ett problem i den här punkten, som på grund av sin eventuella påverkan på andra fall bör bedömas generellt, och att de särskilda omständigheterna i förevarande mål därefter bör beaktas.

i) Fastställande av försäljningspriset: Får det bara bedömas om antidumpningstullen har återspeglats?

74. RFA:s ståndpunkt, som har upprepats flera gånger, är att när det, efter det att det har lagts fram avgörande bevis, prövas huruvida antidumpningstullen har inkluderats (eller återspeglats) i återförsäljningspriser, ska det inte göras någon bedömning av andra faktorers påverkan, vilket tribunalen har medgett i överensstämmelse med kommissionens uppfattning. Det räcker således enligt RFA att de nya priserna är högre än summan av de gamla priserna och antidumpningstullen för att den ska anses ha inkluderats.

75. Jag delar inte denna uppfattning. Jag anser att det är mer logiskt (och att det bättre överensstämmer med en helhetsbedömning av den åberopade bestämmelsen) att hävda att en ökning av återförsäljningspriserna i unionen, i förhållande till de ursprungliga priserna, inte automatiskt innebär att antidumpningstullen har återspeglats till fullo i dessa slutpriser.

76. Således kan slutsatsen dras att de nya priserna, även om de är högre än de gamla, inte korrekt återspeglar (det vill säga inte innefattar) antidumpningstullen om a) tillverkningskostnaderna under perioden mellan den inledande tidpunkten och den avslutande tidpunkten har ökat avsevärt, och b) de nya återförsäljningspriserna inte återspeglar denna kostnadsökning.

77. Det resonemanget, vars riktighet jag inte betvivlar, är i korthet det som tribunalen använder sig av: ”artikel 11.10 i grundförordningen [medför] inte på något sätt – i den mån den rör frågan huruvida ’tullen i fråga återspeglas korrekt i återförsäljningspriser’ – att endast det belopp som motsvarar antidumpningstullen ska inkluderas i de nya försäljningspriserna utöver det tidigare tillämpade återförsäljningspriset för att den frågan ska kunna besvaras jakande. En tilläggstull ’återspeglas [enbart] korrekt’ i förhållande till andra vanligtvis uppburna kostnader om den läggs ihop med dessa andra kostnader. Även om dessa andra kostnader ökar men återförsäljningspriset ökar i mindre mån läggs tullen i praktiken emellertid endast delvis eller inte alls ihop med de andra kostnaderna trots att ett belopp som motsvarar tullen har lagts på det tidigare tillämpade återförsäljningspriset.” [28]

78. Jag ska tillägga att den administrativa praxis som kommissionen tillämpar under alla förhållanden inte är ägnad att ändra bindande rättsregler som unionens institutioner har antagit, vilket kommissionen med rätta har påpekat.

ii) Tillämpning av detta kriterium på den överklagade domen

79. Tribunalen redogjorde för varför klagandens hänvisning till att återförsäljningspriserna hade stigit med mer än 100 procent mellan den ursprungliga undersökningsperioden och den fjärde undersökningsperioden avseende återbetalning, inte var tillräcklig för att bevisa att antidumpningstullen till fullo hade återspeglats i dessa priser.

28 Punkt 71 i den överklagade domen. Denna punkt överensstämmer med punkt 64 i (den lagakraftvunna) domen av den 15 november 2018, CHEMK och KF/kommissionen (T-487/14, EU:T:2018:792).

80. Enligt tribunalen ”räcker [det] … att produktionskostnaderna har ökat med mer än de priser som tillämpats för att dessa – med beaktande av förändringen i produktionskostnaderna – inte ska anses återspegla antidumpningstullen korrekt. Detta har i princip styrkts av den omständigheten, som åberopats av kommissionen, att produktionskostnaden, inklusive antidumpningstullen, i 99 procent av fallen inte täcks av återförsäljningspriserna i unionen år 2012.” [29]

81. Tribunalen slog fast att RFA inte hade lagt fram något ”avgörande bevis” för att antidumpningstullen hade återspeglats i återförsäljningspriset och att den antidumpningstull som hade betalats följaktligen inte skulle dras av. Såsom jag ska återkomma till närmare nedan är det oomtvistat att bevisbördan för att ett sådant avdrag inte ska göras vilar på den ekonomiska aktören och inte på kommissionen, vars uppgift är att bedöma i vilken mån den ekonomiska aktörens bevis kan *vederläggas*.

82. Jag vill åter betona att tribunalens bedömning av bevis rörande de faktiska omständigheterna inte kan omprövas inom ramen för ett överklagande, utan endast på de sätt som jag tidigare har redovisat. [30] I förevarande mål var dessutom kraven på klagandens bevisning särskilt höga, eftersom denne behövde lägga fram *övertygande* bevis för de faktiska omständigheterna i fråga.

83. Om tribunalen mot bakgrund av detta krav på ett välgrundat sätt förklarar varför den anser att RFA inte hade lyckats styrka dessa faktiska omständigheter, kan domstolen knappast ompröva denna bedömning inom ramen för ett överklagande. Inget av de föreskrivna skälen för undantag (att tribunalen har missuppfattat de faktiska omständigheter som uppenbart följer av de handlingar som föreligger i målet) föreligger i det här fallet.

84. Det bör dessutom beaktas att när tribunalen ska bedöma de omständigheter som kommissionen har beaktat, måste den uppfylla villkoret att ”unionens institutioner, på området för den gemensamma handelspolitiken och särskilt i fråga om handelspolitiska skyddsåtgärder, förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning med hänsyn till de komplicerade ekonomiska, politiska och juridiska situationer som de ska bedöma.” [31]

85. En tillämpning av detta villkor i förevarande mål talar för att kommissionen har rätt i sin bedömning och ökar kraven på klaganden att vederlägga grunderna för de angripna besluten. [32]

86. Avslutningsvis ska det erinras om att den fjärde undersökningsperioden avseende återbetalning sammanfaller med den tidsperiod som beaktades vid undersökningen avseende översyn vid utgången av giltigheten, vilken utmynnade i genomförandeförordning nr 360/2014. Som jag tidigare har nämnt ogillades den talan som CHEMK och KF (som är företag som har anknytning till RFA) väckt mot den förordningen genom tribunalens dom av den 15 november 2018, [33] vilken har vunnit laga kraft.

87. I det målet prövades även bytet av metod jämfört med undersökningen avseende interimsöversyn och ökningen av produktionskostnaderna beaktades, som en avgörande faktor för att dra av antidumpningstullen vid beräkningen av exportpriset, och samma slutsatser drogs som i den nu överklagade domen. Likheten med förevarande mål är minst sagt slående och den slutsats som tribunalen drog överensstämmer med mitt svar på den här delen av den andra grunden för överklagandet.

29 *Ibidem*, punkt 74.

30 Se punkt 63 och hänvisningen till domstolens praxis.

31 Domen Valimar, punkt 51, med hänvisning till dom av den 27 september 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), punkterna 40 och 41, och dom av den 16 februari 2012, rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP (C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78), punkt 63.

32 Enligt domen Valimar ska domstolsprövningen av institutionernas bedömning ”endast ska avse en kontroll av att handläggningsreglerna har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk” (punkt 51).

33 Dom CHEMK och KF/kommissionen (T-487/14, EU:T:2018:792).

b) Andra delen: enbart uppgifter om priser DDP godtas som bevis för att antidumpningstullen ska inkluderas i exportpriserna

1) Klagandens och kommissionens argument

88. RFA har vänt sig mot att tribunalen i punkterna 77 och 78 i den överklagade domen bara har godtagit möjligheten att åberopa priser DDP som bevisning på att antidumpningstullen har inkluderats i återförsäljningspriset.

89. RFA har i det här sammanhanget hänvisat till artikel 4.1 b i kommissionens tillkännagivande om återbetalning av antidumpningstullar och tillagt att ingen tillämplig rättslig bestämmelse reglerar om det är nödvändigt att åberopa priser DDP eller priser EXW eller CIF, som innefattar antidumpningstullarna.

90. Kommissionen har bemött detta resonemang genom att peka på att enligt artikel 11.10 i grundförordningen är huvudregeln att antidumpningstullen ska dras av vid beräkningen av exportpriset och att det ska finnas avgörande bevis för att den har inkluderats i återförsäljningspriserna för att tullen inte ska dras av.

91. Kommissionen anser inte att tribunalen har inskränkt klagandens bevismöjligheter, utan att den har använt sig av den bevisning som klaganden har lagt fram. Den betonar även att det inte räcker att återförsäljningspriserna varierar, utan det ska även styrkas att antidumpningstullen återspeglas i återförsäljningspriserna.

2) Bedömning

92. Till skillnad från vad RFA har gjort gällande har tribunalen inte inskränkt klagandens bevismöjligheter i den överklagade domen. Tvärtom har den tillämpat det kriterium som den tidigare hade slagit fast i domen Einhell Germany m.fl./kommissionen: ”Dessa bevis för att antidumpningstullen återspeglas korrekt i återförsäljningspriser och i påföljande försäljningspriser i unionen kan, under förutsättning att de är ’avgörande’, framläggas genom alla medel.” [34]

93. I den överlagade domen fastställs som nämnts inte någon begränsning av den bevisning som RFA skulle lägga fram. Där anges bara varför den bevisning som företaget lagt fram inte var lämplig, i det här fallet, för att det skulle anses föreligga *avgörande* bevis för att antidumpningstullen återspeglades i återförsäljningspriser.

94. Det rör sig om en faktisk situation som bör prövas mot bakgrund av omständigheterna i det enskilda fallet. Kommissionen förklarade hur den i tidigare undersökningar kunnat dra slutsatser beträffande de uppgifter som den erhållit, däribland granskningen av återförsäljningsprisernas utveckling, och den gick därefter närmare in på olika omständigheter som gjort att den inte ansett att de bakgrundsuppgifter som lämnats var tillförlitliga.

95. Att man i ett visst sammanhang kommer fram till en viss lösning, innebär inte att man måste komma fram till samma resultat i ett annat sammanhang. Följaktligen borde uppmärksamheten ha riktats mot de omständigheter som rörde de nya undersökningsperioderna avseende återbetalning, vilket också var fallet.

34 Dom av den 18 november 2015 (T-73/12, EU:T:2015:865), punkt 155.

96. RFA åberopade som bevis en tabell över utvecklingen av dess vägda genomsnittspriser EXW och CIF, från den ursprungliga undersökningen och fram till den fjärde undersökningsperioden. På så sätt försökte RFA visa att dess återförsäljningspriser innefattade antidumpningstullen.

97. De angripna besluten innehöll olika argument där kommissionen angav att dessa uppgifter, som RFA hade tillhandahållit, inte var tillförlitliga. I sin talan om ogiltigförklaring ville klaganden att dessa påståenden skulle godtas utan närmare prövning, vilket kommissionen vände sig mot.

98. När tribunalen prövade bevisningen (vilket skulle ske på det sätt som jag tidigare har beskrivit), bekräftade den kommissionens bedömning av bevisen, och denna bedömning i den överklagade domen kan som nämnts inte omprövas inom ramen för ett överklagande, utom om tribunalen har missuppfattat de faktiska omständigheter som anses styrkta, vilket inte är fallet här.

3) Alternativ bedömning

99. Till skillnad från vad RFA gjorde gällande vid tribunalen,[35] har företaget i sitt överklagande inte tagit upp kritiken att kommissionen i samband med kontrollbesöken, eller så snart som möjligt, borde ha informerat RFA om den ansåg att vissa uppgifter om kostnaderna inte var tillförlitliga, för att RFA skulle kunna åtgärda det.

100. Eftersom denna kritik inte tagits med i överklagandet, ska domstolen naturligtvis inte pröva den.

101. För att skingra alla tvivel rörande detta kan det emellertid vara lämpligt att erinra om att kommissionen inom ramen för artikel 11.10 i grundförordningen, inte är skyldig att handla ex officio, utan att bara värdera de *avgörande bevis* som läggs fram för den av den som begär en undersökning avseende återbetalning.[36] Det är sökanden och inte kommissionen som har bevisbördan, med de långtgående krav som adjektivet *avgörande* medför, för att antidumpningstullen återspeglas korrekt i återförsäljningspriser.

102. Överklagandet bör således inte bifallas såvitt avser den andra grunden och eftersom så även är fallet med den första grunden, bör överklagandet ogillas i sin helhet.

103. RFA ska enligt artikel 138.1 i domstolens rättegångsregler förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

VI. Förslag till avgörande

104. Mot bakgrund av ovanstående överväganden föreslår jag att domstolen beslutar enligt följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) RFA International, LP förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

35 Punkt 94 i ansökan.

36 I punkt 32 i sin dom av den 22 mars 2012, GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), slog domstolen fast att ”[k]ommissionen är … skyldig att undersöka alla tillgängliga uppgifter. Dess roll när den bedriver en antidumpningsundersökning är nämligen inte en skiljedomares, vars behörighet inskränker sig till att fatta ett avgörande uteslutande på grundval av upplysningar och bevis som parterna har tillhandahållit.” Detta uttalande gjorde domstolen i ett annorlunda sammanhang, eftersom det rörde sig om en tvist rörande fastställande av normalvärdet i samband med en ursprunglig undersökning.